

Posudek na diplomovou práci Tomáše Birčáka

Předložená studie měla rozpracovat v mých očích zajímavou problematiku vztahu mezi stářím lesního porostu, jeho druhovým složením a ptačími společenstvy, které tento porost obývají. Měla řešit, do jaké míry jsou např. často (a právem) kritizované hospodářské smrčiny pro ptáky horší než hospodářské bučiny stejného věku, o nichž se toho podle mě nic moc neví, resp. se o nich moc nemluví. Podle mé dosavadní subjektivní terénní zkušenosti totiž stejnověký stinný zhruba padesátiletý bukový či dubový les představuje stejně „sterilní“ prostředí jako jehličnatá monokultura. To však nemusí platit pro všechny věkové kategorie, platí-li to vůbec po objektivním prozkoumání i pro ony mladé porosty... Ověření těchto dohadů mi připadalo jako ideální téma pro diplomku zadanou nějakému samostatnému terénnímu zálesákovi. Trvalo deset let, než na moji emailovou schránku takový člověk zaklepal; jmenoval se Tomáš Birčák. Již po několika minutách vzájemného rozhovoru jsem nabył jistoty, že je to ten pravý student, kterého na toto téma hledám. Opálený šlachovitý mladík v pohorkách, který na koženém řemeni třímал plaše pobíhajícího vlka, vypadal, jakoby před chvílí dojel stopem ze Sniny či Užhorodu, a opravdu o lesích dovedl zasvěceně rozprávět, žil v nich po nemalou část roku a řadu oblastí uvažovaných pro založení výzkumných ploch dobře znal ze svých dřívějších toulek.

Práci však od začátku doprovázely obrovské problémy: největší představoval výběr dostatečně velkého území, kde by se dal výše zmíněný fenomén studovat a které by zároveň obsahovalo různé typy lesů o dostatečně velkých vnitřně homogenních plochách. Proto jsme museli z původně celkem ambiciózních plánů postupně slevovat a zůstali u srovnání bukových a smíšených porostů o třech věkových kategoriích, za kterými bylo nutno jezdit až k našim východním sousedům. Další problémy jako dlouhotrvající sněhová pokrývka, drsné počasí a časný nástup zimy do studijní oblasti byly už z mého pohledu očekávatelnější, přesto však způsobily značné prodlevy při postupu diplomového projektu. Nejmenší pochopení mám pak pro velmi opožděný vznik diplomové práce jako takové. Klíčová data byla získána v terénu na již jaře roku 2013, jejich k převedení do kapitoly Výsledky došlo až v červenci 2014. Ačkoliv i letos na jaře musel Tomáš vyrazit ven umazat si podrážky karpatským blátem, šlo pouze o minoritní dodělávky, které na většinu výsledků již neměly vliv. Co jej tedy vedlo k tomuto téměř ročnímu prostoji, je mi záhadou – přitom stačilo začít i o pouhý měsíc dříve a práce by se hnedle vyšvihla na o poznání lepší úroveň. Takto jsem sice měl

možnost komentovat všechny její hlavní části, na důkladnější zpracování připomínek však již čas nebyl a některé kapitoly jsem před odevzdáním neviděl vůbec. Těchto i jiných nedostatků si však jistě povšimne oponent, takže konkrétní výtky nechávám na něm.

Přes uvedené problémy si student za svou práci zaslouží uznání. Téma zvládl obhospodařit dosti samostatně, vyrovnal se s nepříznivými podmínkami horské přírody, naučil se spolehlivě poznávat středoevropské lesní ptáky, nasbíral celkem zajímavá data, která přetavil v poměrně logicky uspořádanou studii, v níž se nebojí prezentovat vlastní nápady a názory a konfrontovat je se světovou literaturou. Výsledky, které nashromážděná data ukrývají, bude možné po jejich totálním přepočítání publikovat ve specializovaném časopise střední cenové kategorie.

Práci proto hodnotím jako **dobrou** s tím, že při excelentním výkonu mohu tuto známku překlasifikovat směrem k lepšímu, a **doporučuji ji k obhajobě**.

Jiří Reif, školitel

V Praze 18. 8. 2014